

Раїса Руццак:

«МОЄ ЖИТТЯ –

ЦЕ ДОВГА НИВА»

◆ ЮВІЛЕЇ відчувати себе потрібною людям.

4 червня на порозі дому сердечної й мудрої людини, ветерана медичної галузі, відмінника охорони здоров'я Раїси Степанівни Руццак стане славетний сімдесятип'ятирічний ювілей. Ця посвята – данина найвищої шани лікарю, якому безмежно довіряли всі пацієнти, чиї мудрі поради цінували всі колеги. Це найщиріша вдячність мешканців Зарічненщини за порятовані життя, повернуте здоров'я й оту особливу душевність, якою так щедро нагороджена Всевишнім Раїса Степанівна.

Десятки разів мені доводилось переступати поріг робочого кабінету, де вела поліклінічний прийом Раїса Степанівна Руццак, й не меншу кількість разів заглядати до інфекційного відділення Зарічненської ЦРЛ, яке лікарка очолювала впродовж 48 років. Чи то сама мала проблеми зі здоров'ям, а чи вела за руку когось із дітей, не зважаючи на те, якого характеру були захворювання, мала за правило спочатку проконсультуватись з Раїсою Степанівною. Ніколи-ніколи, жодного разу, попри будь-яку зайнятість, не чула від неї відмови. Мене уважно вислуховували, а вже потім я спокійно, слухаючи поради Раїси Степанівни, зверталась до того чи іншого її колеги. А нині вперше прошкую до обійстя, де мешкає мій доб-

потім в виш медичний поступила, фах лікарський приваблював мене. А в інституті я зустріла свою долю. З цим хлопцем в одній групі ми були...», - повідує авторка про ту головну зустріч свого життя, про свого обранця Богдана Петровича Руццака, про те, як на п'ятому курсі народилась у них донечка й простелились стежки у Заріччє: «Де ми трудились майже півста літ. На жаль, життя людське не вічне, і другий вже пішов у інший світ. Я ж, поки що, живу на цьому світі. Радію сонечку і квітам навесні. Прошу Всевишнього здоров'я внукам, дітям, і щастя більшого не треба вже мені». Ось такий тонкий лірик наша Раїса Степанівна. Ми знову поринаємо у спогади. Гай-гай, скільки ж то їх зібра-

Її праця увінчалась шанобою і визнанням пацієнтів та колег. За сумлінну багаторічну роботу Раїса Степанівна Руццак удостоєна звання «Відмінник охорони здоров'я», нагороджена медаллю «За трудову доблесть». Уже третій рік Раїса Степанівна на заслуженому відпочинку. Запитую, чи легко далось їй рішення - залишити роботу.

- Абсолютно безболісно. Все-таки синдром накопичення втоми своє бере. У мене є гідна заміна – Наталя Миколаївна Ковтунович. Моя молода колега завжди була надзвичайно допитливою, небайдужою. Тож, постійно забігала до мене у відділення й ми разом робили обхід. А потім вона запрошувала мене до себе в поліклінічний кабінет і я залюбки спостерігала, як молодий фахівець веде прийом, допомагала їй порадами. Ще й зараз, досить часто, Наталя Миколаївна телефонує, просить консультації з того чи іншого питання, і я ділюсь своїм досвідом, і щиро радію з того, що справа в надійних руках. Не без того, що й по нині звертаються за консультацією й колишні пацієнти, знайомі, сусіди. Звісно, що нікому не відмовляю, бо ж ніякого права на те не маю. Вислухаю людину, дам якісь рекомендації, якщо це стосується мого фаху, і, звичайно ж, наголошую про те, що необхідна консультація спеціаліста, якщо є підозри на щось серйозне.

рий-добрий лікар Айболит. Розчулюємось обох чи й не до сліз. Бо ж як вплинути спогади?! Зазираю в очі Раїси Степанівни. Яке то щастя бачити в них полум'яний блиск! Й ні граминки натяку на втому. А вона щойно ж повернулася з неабияких мандрів.

- У Богдана Петровича була. Сальвії на могилці висадила. Чорнобривчики й маргаритки, що раніше посадили, мороз побив. То сьогодні сальвії йому занесла, - говорить так, начебто її вірний друг, її коханий, бо й понині так називає покійного чоловіка, повідав при зустрічі щось таке особливе-особливе. Заводимо мову про ювілей, що ось-ось зазирне до хати.

- А я ж давненько взялась готуватись до цієї події, - зазначає Раїса Степанівна. - Зберемось на полудник родиною, сусіди завітають, а я про свій шлях вірш їм прочитаю: «Мое життя – це довга нива».

Затамувавши подих, слухаю поетичні рядки. У них – все життя Раїси Степанівни, починаючи від першої хвилини: «Я народилась на початку літа, коли півонії так рясно зацвіли...» Талановита рима вплітає в себе й польське село Косинь, – ойтчизну її батьків - й шлях переселенців на Миколаївщину, й те, що «Жорстока засуха нам жити не дала, і разом з іншими людьми моя родина на захід України утекла». В селі Кринички збігло її дитинство, й перші роки юності, а далі було Рівне, робота санітарочки в ЦРЛ. «А

Гай-гай, скільки ж то їх зібралось за ці півсотні літ життя у Зарічному. А в пам'яті й по нині отой липень 1967, й пишний цвіт петрових батогів, як в народі називають цикорій. Саме його цвітом завітчане було тоді Зарічне, таким і полишилось в пам'яті й по сей день. А від того цвіту спогад до найтяжчих моментів лікарської практики.

- Які епідемії бушували! Дифтерія, сальмонельоз. Були дні, коли ми втрачали по 3-4 діток за день від спалаху епідемії, - пригадує Раїса Степанівна. - Жили практично в лікарні. Пересидиш годинку на тапчані, перекимариш – знову до роботи. А якого поширення набула тоді жовтяниця! У лікарню діти поступали класами, школами. Скільки дорослих до нас потрапляло з хворобою Боткіна! Були такі складні випадки, що людям доводилось бути госпіталізованими не лише двадцять один, а й тридцять днів, а дехто не міг подолати недугу впродовж двох місяців. Під інфекцію змушені були забрати все дитяче відділення. То був надзвичайно важкий період. Працювати доводилось не лише в лікарні. Читала ще курс «Інфекційні хвороби» в Заріченському медучилищі. Не менш напруженим був і весь трудовий шлях. Рідко коли випадали спокійні ночі, спокійні дні. Завжди боялась телефонних дзвінків, стуку у віконце. Раз виклик опівночі – значить є на те потреба, значить складна ситуація. Все життя на поготові. Але - це й велике щастя

На Губині Раїсу Степанівну величають медичним волонтером. А ще добре знаю, що повз увагу цієї людини не проходить жодне звернення про матеріальну допомогу на лікування. Й, хоч лікарська пенсія у Раїси Степанівни не якась там захмарна, та й з тієї суми вона умудряється пересилати якісь кошти тим, хто просить допомогти. Велике серце, щира душа. Такі ж світлі і помисли цієї жінки та її молитви.

- Й зранку, й на ніч постійно молюся, й прошу у Всевишнього здоров'я усім хворим і стражденним, усім воїнам АТО, а ще прошу миру нашій державі. Бо ж вірю, якщо просити щиро – воно почується. Вже не раз в тому переконалась. Ото дивилась на свій городець – все посадила, а засуха росту не дала. И так щиро кілька днів молилась: «Боже, пошли нам з неба святу водичку. Не треба ні буревію, ні грозовиці, ні блискавиці. Напій водичкою щедро сади наші, городи, поля». И, коли врешті-решт посипались з неба оті благодатні потоки, то я вже й не ховалась в хаті, а ходила подвір'ям і вмивалась тим дощем.

Слова Раїси Степанівни звучать настільки зворушливо, що хочеться їй вклонитись і за щирість, і за тепло, і за те добро, з яким крокує ця світла жінка, гідна людина, талановита лікарка своїм життєвим шляхом. З роси й води Вам, Раїсо Степанівно, на добру сотню літ!

Галина ГАВРИЛОВИЧ